ATILIM

Yıl 2. Sayı 10 (22)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — Ekim 1975

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

TKP, tüm kadınlarımızı, kadın hakları için, ezilmişlikten kurtulmak için, faşizme, emperyalizme karşı barışın, demokrasinin ve ulusal bağımsızlığın aktif savunucuları olmaya çağırır.

Ana sorun

Ara seçimler Anayurdun, halkın önünde duran, kesin, köklü çözüm bekliyen ekonomik, politik, sosyal ve ulusal ana sorunları daha açık ortaya koydu. Bu seçimler, memlekette birbirine kıyasıya düşmen güçlerin yeralımı sürecini hızlandırdı, karşılıklı konumlarını daha da belirleştirdi.

İşçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki, ilerici güçlerle gerici, işbirlikçi güçler arasındaki, emperyalizmle geniş katmanları arasındaki uzlaşmaz çelişkiler daha da sertleşti. Ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış ve özgürlük savaşımı daha geniş ölçüler aldı. Karşılıklı güçlerin iki uçta, iki büyük kampta toplanması süreci daha da gelişti. Anayurdun, halkımızın, demokrasi ve barışın, ulusal bağımsızlığın can düşmanları iç yüzlerini, memleketi uçurumlara iten politikalarını daha da gözler önüne serdiler.

Gerici, işbirlikçi, faşist karması hükümetin başını çeken AP, Demirel takımı, seçimlerde ortaklarını üttü. Böylece, bu gerici blokun kendi içindeki sürtüşmeler daha da kızışıyor. Birbirlerinin kirli çamaşırlarını, halka, yurda düşmanlıklarını ortaya döküyorlar. Faşist Türkeş, patronu Demirel için: «memleketi Amerika'ya satmak istiyor», diyor. Demirel bu suçu çoktan işlemiştir. O, ulusun, Anayurdun çıkarlarını dolara satanlardan biridir. AP ve ortak hükümet bu suçta da ortaktır. Bu ortaklık, işbirlikçi burjuvazinin diktatorasını, bu diktatoranın dayandığı Amerikan ağalığını sürdürmek içindir.

Ara seçimler, halk düşmanı bu ortak hükümete ve onu oluşturan partilere karşı yığınlar arasından gelen tepkilerin, karşıkoyuşun güçlenme süreci içinde olduğunu gösterdi. Özellikle işçi sınıfının direnişi, bu karşıkoyuşta başı çekiyor. Büyük mitingler, bu yığınsal direnişin somut sonuçlarıdır. Bu hükümeti, onun ayakta tutmak istediği halk düşmanı düzeni alaşağı etmek, ileri, demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek savı, sorunu kesinlikle ortada duruyor. Ana sorun budur! Komünist Partisi halkımızın bu kutsal savaşında görevini onurla yerine getirecektir. Bütün ilerici, yurtsever güçlerin savaşta birliğini sağlamak yolundan yürüyecektir.

Bildiri

Ara seçimler yapıldı. Bu seçimler gerici faşist karması hükümetin geniş ölçüde uyguladığı baskı ve terör yöntemleri altında geçti. Böylesi bir baskının amacı, hükümete ve onu oluşturan politikacılara, partilere karşı olan emekçi yığınlarını sandıktan uzak tutmaktı. Maocular, anarşistler, bazı sosyalistler hükümetin bu politikasına araç oldular. Seçimlere katılma oranının düşük olmasının nedenlerinden biri de budur.

Hükümeti oluşturan partiler, özellikle AP ve Demirel grubu hükümet olanaklarını: Polisini, jandarmasını, öteki baskı araçlarını büyük parasal kaynaklarını, Amerikan emperyalizminin, NATO'nun desteğini, anti-komünizmi, din sömürücülüğünü seçim kampanyasında geniş ölçülerde kullandılar. AP büyük bir yenilgiden, büyük bir yıkımdan böylesi bir davranışla kurtuldu.

Seçim sonuçları hükümeti oluşturan gerici, işbirlikçi, faşist parti ve politikacıların, özellikle AP yöneticilerinin, ortaklarını bir hayli yutmasına rağmen amaçlarına ulaşamadıklarını gösteriyor. Buna karşılık ilerici, yurtsever, demokratik haklardan yana, anti-emperyalist adayların başarı kazanmakta olduğu beliriyor. İşçi sınıfının, devrimci ilerici güçlerin yoğun olduğu bölgelerde AP ve ortakları kesin bir yenilgiye uğramışlardır. Bu da, geniş emekçi yığınlarında anti-emperyalist ve demokratik haklardan yana gelişmenin gittikçe güçlendiğini gözler önüne seriyor. Seçim sonuçları aynı zamanda, TKP'nin seçimlerde uyguladığı taktiğin, politik sloganlarının doğru, memleketin gerçek durumuna ve halk yığınlarının eğilimine uygun olduğunu da gösterdi. Anti-komünizmin ve din sömürücülüğünün aşırı gerici, sömürücü, işbirlikçi politikacılara eskisi gibi yarar sağlamadığı da ortaya çıktı.

Ara seçimler yapıldı. Ama memleket sorunları olduğu gibi duruyor. Bu hükümet işbaşında kaldıkça, bu anti-demokratik düzen değişmedikçe, halkın ana sorunları çözümlenmeyecek, bunalımlar daha da derinleşecektir. Demirel takımı yeni sömürülere, talanlara, baskı ve teröre hazırlanıyor.

Bu hükümet Amerikan emperyalizminden, NATO'dan gördüğü desteğin faturasını halk yığınlarına ödetecektir. Pahalılık, işsizlik yeni yeni zamlar daha da bindirecektir.

Bu hükümeti örgütlü bir savaşımla devirmek ve demokratik bir hükümetin işbaşına gelmesini sağlamak sorunu daha da kesinleşiyor. Demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek, memleketi yıkımdan kurtarmak, demokratik hakları genişletmek, barışçı bir politika uygulamak için, koşullara göre her savaş biçimi, yöntemi demokratiktir.

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ

15 Ekim 1975

Dünya Kadınlar Forumu

Uluslararası Kadınlar Yılı dolayısıyle düzenlenen Dünya Kadınlar Kongresi Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin başkenti Berlin'de toplandı.

Kongrenin açılış töreninden sonra bir konuşma yapan ASBP Birinci Sekreteri Erih Honeker yoldaş, bu forumun dünyada sürekli bir barışın ve güvenliğin sağlanması, kadın haklarının korunması yolundaki önemini belirtti, DAC emekçileri adına Kongreye katılan çeşitli ülkelerin temsilcilerini selâmladı. Büyük foruma, aralarında Türkiye de olmak üzere, çeşitli ülkelerden, uluslararası örgütlerden 2 bin delege, gözlemci ve konuk katıldı.

«Eşit hak, gelişme ve barış» belgisi altında yapılan bu forumu ve ona katılanları SBKP Genel Sekreteri Leonid Brejnev yoldaş, partisi ve halkı adına gönderdiği özel bir mesajla selâmladı. Mesajda özetle şöyle deniyor:

Çağımızda, kadınlar için eşit hak sağlanması ve bu uğurdaki sürekli savaşın özel bir önemi vardır. Kadınlar, insanlığın sosyal, maddesel, ve tinsel ilerleyişine, üretim alanındaki yaratıcı katkısıyla, her geçen gün daha aktif biçimde yardım etmektedir.

Bu forumun, kadınların sosyo-ekonomik ve politik haklarının sağlanmasına, barış, ulusal bağımsızlık ve sosyal ilerleme davasına büyük katkısı olacağına inanıyorum.

Forumun ana amacı, barış, demokrasi ve sosyal ilerleme uğrunda savaşan güçlerin birliğini sağlamak ve kuvvetlendirmektir. Bu forum, Helsinki'de yapılan Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'ndan sonra uluslararası çapta en önemli politik olaydır.

Seçim kampanyasının gösterdikleri

Son seçim kampanyasında burjuvazinin ikiye bölündüğü ve bu bölünmüşlüğün daha da derinleştiği görüldü. Hükümeti oluşturan, Demirel, Erbakan, Türkeş ve Feyzioğlu gurupları yurt yararına bir program ortaya koyamadılar. Din sömürücülüğü, anti-komünizm üzerinde eskisi gibi tepinip durdular. Bir yandan da faşist ve şeriatçı komandoları halkın üzerine sürdüler. Halkı yıldırmaya, seçim mitingleri ve toplantılarından uzak tutmaya çalıştılar.

Bu durumu gözününde tutan TKP Merkez Komitesi, 16 Eylül günü yayınladığı Çağrı'da, halkı, hükümet partilerinin bu saldırılarına karşı uyardı. Yurttaşları yığınsal bir biçimde hükümet partilerine karşı seçim toplantılarına katılmaya, isteklerini ortaya koymaya çağırdı. Halk yığınları: NATO, Amerikan emperyalizminin, yerli ortaklarının egemenliğine son verilmesini, ikili anlaşmaların yırtılmasını, topraklarımızın NATO ve Amerikan üslerinden temizlenmesini istiyor. Demokratik bir toprak reformu istiyor. Faşist saldırılara son verilmesini, halkın demokratik haklarının genişletilmesini, Devlet Güvenlik Mahkemeleri gibi faşist yargı organlarının, 141, 142. maddeler gibi faşist yasaların kaldırılmasını, talan, soygun, sömürü düzenine, pahalılık ve enflâsyona son verilmesini istiyor. TKP, halkın bu amaçlarına ulaşmak için seçimlerde Demirel ortaklığının yıkılmasını, yerine demokratik bir hükümetin geçirilmesini öneriyor. TKP, seçmenleri hükümeti oluşturan partilerin adaylarına oy vermemeye, anti-emperyalist ve demokratik haklardan yana adaylara oy vermeye çağırdı.

Seçim kampanyasının gelişmesi, emekçi yığınların eğilimlerinin TKP'nin çağrısıyla uyumlu olduğunu gösterdi. Emekçiler bir yandan hükümet ve polisin faşist saldırılarını kırıyor, bir yandan da gittikçe artan bir ölçüde Demirellerin, Erbakanların mitinglerine eskisi gibi gitmiyor, onları alanlardan dehliyordu. Katılanlar da demokratik, anti-emperyalist istekleri dile getiriyor, anti-komünizme, din sömürücülüğüne kapılmıyorlardı. Büyük kentlerin, kasabaların duvarları anti-emperyalist, anti-faşist belgilerle dile getirildi. Yollar da öyle.

Halk anti-emperyalist, demokratik bir hükümet istiyor. Halkın amacı Demirel ortaklığını devirmektir. Seçim kampanyası bu gerçeği bir kez daha gözler önüne serdi. Halk yığınları, en başta işçi sınıfı seçim kampanyasını bu amaçla kullandı. Bu omaca, parlamenter olan ve olmayan her tür olanak ve yöntem kullanılarak, bütün demokratik güçlerin savaş birliği ile mutlaka ulaşılacaktır.

Son seçim kampanyası ve seçim sonuçları bu savaşımın daha yüksek bir aşamaya ulaştığını gösterdi.

Yığınsal işçi mitingleri

TKP'nin başka gelen savaş amaçlarından biri de, işçi sınıfının politik, sendikal birliğinin sağlanmasıdır. Bundan ötürü TKP, son günlerde Çağdaş Metal-İş'in, Genel-İş yöneticileri ile birlikte sendikal birliği sağlamak sözlerinin paravanası ardında üçüncü bir konfederasyon kurma çabalarının karşısındadır.

İşçi sınıfı nesnel olarak birliğe yöneliktir. Ayrılıklar yapay ve işçi sınıfının yapısına yabancıdır. Ayırımlar büyük burjuvazi ve yandaşları, sarı sendikacılar tarafından onun yapısına aşılanmak istenmiştir. Hangi sendika ve politik görüşe bağlı olursa olsun, bütün işçilerin, emekçilerin amaçları ortaktır. Sömürüden, pahalılıktan, yoksulluktan işsizlikten kurtulmak, demokratik ve sosyal adalete dayalı insancıl bir düzen kurmak bu ortak amaçlar arasındadır.

Hangi işçi ve emekçi yurdunun emperyalizmin ve işbirlikçilerin egemenliğinden kurtarılmasını istemez? Hangi işçi ve emekçi NATO'dan çıkılmasını, topraklarımızın Amerikan, NATO üslerinden temizlenmesini istemez? Hangi emekçi ve işçi ulusal gelirin aslan payının silâhlanma yarışına, emperyalizmin, büyük burjuvazinin kışkırtma politikasına ayrılmasından kurtulmasını istemez?

DİSK'in İzmir ve İstanbul mitingleri işçi sınıfının bu istemlerini dile getirdi. Memleketin her yönünden gelen işçi delegeleri ile yığınsal toplantılar yapmak ve toplantılarda bütün işçi sınıfını, ulusu ilgilendiren kararlar almak, işçi sınıfını birleştirmenin ve onu somut amaçlar uğruna atılımlara yöneltmenin bir yoludur. Demokratik, sosyalist, anti-faşist, anti-emperyalist düşünler bu yoldan köy ve kent emekçilerine taşınır. Köy ve kent emekçileri arasında yeni yeni ve daha derin bağlar kurulur. Kasabalardan, uzak yerlerden toplantı ve mitinglere gelen işçi ve sendikacı delegelerin, köy emekçilerine daha yakın olduklarını bilmek gerek.

İşçi sınıfının savaşımında azınlık çoğunluk ayırımı yoktur. TKP'de olduğu gibi, gerçek sendikalarda da Kürt, Türk, Laz, Arap ayırımı yapılmaz. Büyük burjuvaziye, işbirlikçilere, sömürücü, talancı sınıf ve zümrelerin hükümetine karşı işçi sınıfının savaşımı bir ve birleştiricidir. Şovenizm, mezhepçilik, ırkçılık gibi ayırımları işçi sınıfı arasına büyük burjuvazinin, emperyalizmin ajanları sokar. Bunların yenilgiye uğradıkları alan, işçi sınıfının sınıf savaşı alanıdır. İşçi sınıfı bu yönden de birliğini sağlamaya çalışıyor. Bu alanda TKP'nin emeği çoktur.

3. Konfederasyon?

Samsun Bakır Ergime Fabrikasında MİT ve polis eskilerinin kurduğu sahte «Çağdaş Metal-İş» sendikası yöneticileri, bugünlerde 3. bir konfederasyon oluşturmak peşindeler. Bu, işçi sınıfının örgütsel birliğini daha da parçalamak yönünde bir girişimdir. Hükümeti, erki elinde tutan işbirlikçi çevreler, Türkiye işçi sınıfının birliğini, gücünü parçalamak amacıyla küçük küçük ve patron yanlısı sarı sendikalar ortaya çıkarıyor. Türk-İş yönetimindeki Amerikan tipi sarı sendikacılığı yayma politikasını öteden beri uyguluyor. Bu yüzden Türkiye, yeryüzünde minicik sendikaların en bol olduğu ülkelerden biridir.

İşbirlikçi burjuvazi ve anti-komünist Amerikan sarı sendika ağaları, AID, CIA kanalıyla besledikleri Türk-İş yönetimine komondocu ve sahte sendikalar kurduruyorlar. Çağdaş Metal-İş, bunlardan biridir. 1,5 milyon dolayında sendikalı işçinin bulunduğu ülkemizde 800'ün üstünde sendika vardır. Bu, Türkiye işçi sınıfının politik, sendikal ve örgütsel birliğini olumsuz yönde etkiliyen bir durumdur. Bu duruma son vermek, işçi sınıfının sendikal alanda parçalanmasını önlemek, sınıfsal, örgütsel birliğini güçlendirmek, güncel bir savdır. Büyük burjuvazi işçi sınıfını politik plânda da parçalama, bölme çabaları içindedir. Legal alanda zincirleme sosyalist partiler ortaya çıktı. TKP'ne karşı tuzaklar kuruluyor. «TKP (R)» simgeli gizli polis oyunları oynanıyor. Bütün bunlar, gerici egemen çevrelerin Türkiye işçi sınıfını politik alanda da parçalama çabalarından başka bir şey değildir.

TKP'nin bütün tarihi, anti-emperyalist savaşımı, işçi sınıfının politik, sendikal ve örgütsel birliği, bütünlüğü için yoğun çabalarla doludur. Partimizin yeni programında da işçi sınıfının birliğine geniş yer ayrılmıştır. Sendikaların parçalanmasının önlenmesi, sendikaların sarı sendika ağalarından temizlenmesi güncel savaştır.

Günümüzde işçi sınıfının savaşımı birliğe yöneliktir. Ekonomik, politik, sendikal haklara, özellikle ülkemizin ulusal bağımsızlığını kazanmaya, emperyalizmin, NATO ve SENTO'nun boyunduruğuna son vermeye yöneliktir.

«Halklara Özgürlük!»

İşçi sınıfının ileri demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm savaşı hergeçen gün daha geniş emekçi yığınları, ulusal azınlıkları ve onların emekçilerini de kucaklıyor. Emekçiler örgütlendikçe birleşiyor, birleştikçe güçleniyorlar. Bu, savaşın en önemli yanıdır.

Burjuvazinin gerici, faşist kesimi emekçiler arasında gelişen bu birliği önlemek için her yandan açık, gizli saldırılarını amansızca sürdürüyor. Maocu ajanları ortalığa salıyor.

Son zamanlarda yurt içinde ve yurt dışında CIA-MIT ajanları uydurma «TKP» adıyla bildiriler yayınladılar: *«Kürt, Ermeni, Laz ayaklanın»* dediler. Berec Pil fabrikasında polis ajanı olduğu besbelli olan Kirkor adlı birisi işçileri polisle silâhlı çatışma durumuna sokmak istedi. Maocu provokatörler seçim mitinglerinde, yürüyüşlerde ilericilere saldırdılar. İşçi sınıfının ezilen uluslarla güçlenen ortak savaş bağlarını koparmağa çalışıyorlar.

DISK'in İstanbul mitinginde Maocuların *«Halklara Özgürlük!»* sloganının arkasına gizlenerek işçilere saldırmaları da bu amacı gütmektedir. İşbirlikçi burjuvazi böylelikle, bir taşla iki kuş vurmak istiyor: Bir yandan Kürt devrimcilerini Maocuların ağına düşürmek. Onları, ulusal bağımsızlık savaşı veren halkların yıkılmaz dayanağı olan Sovyetler Birliği'ne karşı kullanmak, onları anti-komünist çizgiye çekmek. Öte yandan Türk işçilerini, emekçilerini *«Halklara Özgürlük!»* sloganına, bununla birlikte Kürt halkının kendi yazgısını çizme savaşına düşman etmek, emekçiler arasında şövenizmi körüklemek, Türk ve Kürt emekçilerini emperyalizme, NATO'ya, onların işbirlikçileri Türk ve Kürt gericilerine, faşistlerine karşı yürüttükleri ortak savaşta zayıf düşürmektir.

Fakat şu iyice bilinmelidir ki, İstanbul mitinginde şamar Kürt halkının savaşına değil, Maocu ajanlara, provokatörlere, onların hainliklerine vuruldu. Bu nedenle işçiler: *«Bütün Halklar Kardeştir!»* belgisini haykırdırlar.

Devrimciler, yurtseverler, Maocu ajanların bu oyunlarına karşı uyanık olmalıdırlar. *«Halkalara Özgürlük!»* belgisinin onların kirli ellerinde yozlaşmasına meydan vermemelidirler. Türk ve Kürt devrimcileri, iki halkın kardeşçe yaşayacağı bir sosyalist düzenin yolunu açacak, anti-emperyalist, ileri demokrasi savaşında omuz omuza vermelidirler. TKP'nin, komünistlerin savaş parolası budur! *«Halklara Özgürlük»* budur.

Cumhuriyeti savunmak

29 Ekim Cumhuriyet bayramı. Bu bayramı 52 defa kutladık. İlk yılların bayramları canlı geçti. Cumhuriyet ilkelerinin yozlaştırılmasıyle bu bayramlar köreldi, kupkuru bir gelenek günü oldu.

Cumhuriyet 1923'te kuruldu. Temelleri Ulusal Kurtuluş Savaşıyla atıldı. Halkımız, yediden yetmişe Anayurdumuza dalan emperyalist saldırganlara karşı bir ölümkalım savaşı verdi. Komünistler, yepyeni, dipdiri bir devlet kurmak için verilen bu savaşın ön saflarında yer aldılar.

Büyük komşumuz Sovyetler Birliği, bu ölüm-kalım savaşında halkımıza dost elini uzattı. Her tür büyük yardımlarda bulundu. Düşmanın topraklarımızdan kovulmasında, padişahlığın devrilmesinde bu gerçek yardımların katkısı büyük oldu. Türkiye Cumhuriyeti'ni ilk tanıyan devlet gene karagün dostumuz Sovyetler Birliği oldu.

Cumhuriyetin kurulmasıyla Türkiye tarihinde yeni bir dönem başladı. Emperyalist salgıncılar kovuldu. Padişahlık kaldırıldı. Burjuvazi erk ve egemenlik başına geldi. Bu burjuvazi cumhuriyet kurdu. Ama Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın ortaya koyduğu ana sorunları çözmedi. Köklü bir toprak reformuna yanaşmadı. Ağalık, derebeylik yerli yerinde kaldı. İç düşmana karşı savaş sonuna kadar götürülmedi. Türkiye'nin ileri bir düzeye geçmesini sağlayacak, demokratik gelişmeye yol açacak bir politika sonuna kadar izlenmedi. Gerici güçlerle sarmaştı. İlerici güçlere, özellikle işçi sınıfına karşı sert bir terör yürüttü, yürütüyor. Burjuvazi yabancı sermayeye kapıları tekrar açtı. Memleketi emperyalizmin ekonomik, politik ve askersel örgütlerine bağladı. Türkiyemizi bunalımların burgacına itti.

Cumhuriyetin geniş halk yığınları yararına çözmesi gereken ana davalar bugün de boylu boyunca ortada duruyor. Bunların çözümü işbirlikçi burjuvazinin halkımıza dayattığı gerici hükümetleri alaşağı etmek, halktan yana ilerici güçleri işbaşına getirmek sorunuyla sıkı-sıkıya örülüdür. Bugün Cumhuriyet düşmanları yeniden baş kaldırmışlardır. Bunlar Cumhuriyeti yıkmak, geriye gitmek, şeriatçılığı hortlatmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Cumhuriyeti yaşatmak, onun anti-emperyalist yönünü geliştirmek ve daha ileri götürmek için en başta işbirlikçi burjuvazinin, gerici güçlerin erk ve hükümetini yıkmak zorunluk olmuştur. İlerici, demokratik bir halk hükümetini işbaşına getirmek savaşı komünistlerin, bütün ilerici güçlerin güncel görevidir.

Büyük vurgunlar

AP ve onun gibi gerici partilerin yöneticileri seçim boyunca: «Büyük Türkiye» lâfını dillerinden düşürmediler. Daha büyük vurgunlar için kollarını daha da sıvadılar. Bunu hükümetin açıkladığı belgeler, veriler de göstermektedir. Seçimlerden bir hafta önce Ticaret Bakanlığı Değerlendirme Genel Müdürlüğü «İhracat ve ithalâtçılarımız» başlıklı bir broşür yayınladı. Bu broşürde, karma hükümet işbaşına geldikten bu yana ihracat ve ithalât yapan firmaların ortalama kâr oranının % 72 arttığı saptanıyor.

Ayni broşüre göre, 12 soyguncu firma ise dışardan getirdikleri malları işçiye, dar gelirli memura, köylüye, tek sözle tüketiciye 16 kat daha pahalıya satarak toplam 18 milyar lira vuruyor. Bu kasırga vurguncular arasında Demirel'in kardeşleri ve yeğenleri de vardır. Yurdumuzda pahalılığın durmadan artmasının bir nedeni de, budur.

Büyük holdinglerin, büyük aracı tüccarın eline kredi olarak geçen dış borçların faizleri sürekli artıyor. 9 aylık dış ticaret açığı 30 milyar lirayı geçiyor. Türk lirası boyuna düşüyor. Son 6 ay içinde karşılıksız basılan kâğıt para 12 milyar liradır. Üretim daralıyor, yatırımlar azalıyor. İşbirlikçi burjuvazinin ve hükümetinin dışa, emperyalist tekellere bağlılığı kat kat artıyor.

OECD ülkeleri arasında fiyat artışları bakımından önde giden Türkiye'de pahalılıkla birlikte işsizlik de atbaşı gidiyor. İş alanlarının, yatırımların daralması, köyden kente göçün hızlanması işsizliği arttırıyor. Genel bunalım yüzünden dışardaki işçilerimizin yurda yığınla dönmesi, işsizler ordusunu daha da kabartıyor. Bu iki yönlü işgücü göçü geniş yığınları perişan ediyor. Holdingler, patronlar böylesi bir durumdan barbarca yararlanmaya çalışıyor.

Türkiye Komünist Partisi böylesi bir saldırı ve vurguna karşı yığınları örgütlü savaşa sürüyor. TKP, pahalılığa, işsizliğe, vurgunculuğa karşı savaşı anti-emperyalist savaşımın ayrılmaz bir parçası olarak görüyor. Bugünkü yıkımdan, derin bunalımdan kurtulmak için herşeyden önce Amerikan ağalığına, emperyalizme bağımlılığa son vermek zorunluktur. Bu da ancak gerici faşist karması hükümeti alaşağı ederek, demokratik güçlerden oluşacak bir hükümeti işbaşına getirmekle gerçekleşebilir.

Lenin köşesi

V. I. Lenin, komünistlere yığınlar arasında çalışmalarını sürekli olarak genişletmelerini, derinleştirmelerini, legal ve illegal çalışma biçimlerinden en geniş ölçüde yararlanmalarını salık verir. Partinin kendi sesini duyurması, programını geniş halk yığınlarına açıklaması için seçimlerden, parlamentodan yararlanmalarını söyler.

Lenin, burjuva toplumunda parlamentonun niteliğini şöyle belirtiyor: *«Parlamento tarihsel gelişmenin ürünüdür. Tüm burjuva demokrasisi tarihi parlamento kürsüsünü görülmedik, işitilmedik madrabazlık, onur düşkünlüğü, ikiyüzlülük, halkı parasal ve politik bakımdan aldatmak, yığınları ezmek için başlıca alan haline getirmiştir.» (Tüm yapıtları c. 41, s. 192)*

«Burjuva parlamentarizmi, birkaç yılda bir seçim yapıp, erk başındaki partilerin üyelerini parlamentoya sokup halkı susturmaya, ezmeye yöneliktir. Kapitalistlere seçime katılma demokrasisini geçmiyecek, parlamentoya halk yığınlarını temsil edecek kimselerin değil, halka baskı yapacak kimselerin seçilmesini sağlıyacak demokrasi gereklidir: Öte yandan burjuvazi kendi çıkarlarına göre yasallaştırdığı seçim haklarında da, işine gelmediği zaman çeşitli kısıntılar yapar, çeşitli dalaveralar çevirir, emekçilerin parlamentoya girmelerini, onların gerçek istemlerinin açıklanmasını engeller.» (Tüm yapıtları c. 33, s. 46)

V. I. Lenin, komünistlerin bu gerici parlamentolarda da çalışması gerektiğini belirtir ve der ki: *«Biz komünistler henüz devlet egemenliğini elimize alacak güçte ve sadece emekçilerin katılacağı Sovyet seçimleri yapabilecek durumda değilken, burjuvazi halkın çeşitli katmanlarını seçimlere çağırır, devlet egemenliğini elinde tutarken, biz yığınlar arasında ajitasyon yapabilmek için seçimlere katılmalıyız. Burjuva parlamentosunda çeşitli demokrasi sözcükleri ardında güya halkın iradesi dile getiriliyormuş gibi gösterilerek burjuvazinin, zenginlerin halkı aldatması sağlanıyor. İşte bu yalanları açığa vurmak için biz, bu kurumda da çalışmalıyız.» (Tüm yapıtları c. 41, s. 271–272)*

Lenin, parlamentoya, parlamentarizme belbağlıyan ve kendilerine «solcu» diyenlere şu yanıtı verir: *«Bunlar, Marksizmi, onun devrimci özünü bir yana iterek kabul etmeye yanaşırlar. Bunlar, demokrasiyle (halk için olmayan) bürokrasiyi (halka karşı) kendisinde birleştiren burjuva parlamentarizmi ile bürokratizmin kökünü kazıyacak tedbirler alarak, bu tedbirleri sonuna kadar uygulayacak ve tüm halka gerçek demokrasi sağlayacak proletarya demokrasisi arasındaki farkı görmemektedirler. Bunlar, parlamenter savaşı, özellikle belirli tarihsel dönemlerde kullanılabilecek savaş biçimlerinden biri olarak değil, bunu başlıca ve biricik savaş biçimi olarak kabul ediyorlar. İşte bu, Marksizmi en bayağı, en kaba, dar kafalı burjuvaca bozmaktır.» (Tüm yapıtları c. 41, s. 386)*

Yığınsal eylemler

● 7–9 Ekim'de, Paris'te, Dünya Sendikalar Federasyonu'nun 30. kuruluş yıldönümüyle ilgili bir toplantı yapıldı. Toplantıya 90 ülkeden temsilci katıldı. 30 yıllık çalışması sergilendi. Toplantıya SBKP genel sekreteri Leonid Brejnev bir selâmlama mesajı gönderdi.

Açılış konuşmasını yapan DSF genel başkanı Enrigue Pastorino, örgütün 30 yıllık çalışmaları üzerinde durdu ve özetle şunları belirtti:

«Emekçilerin politik, ekonomik ve sosyal kurtuluş uğrunda yürüttükleri savaşta birlik-beraberlik ilkesi çözümleyici rol oynamaktadır. Bunun için de ekonomik, politik ve sosyal haklar uğrunda yürütülen savaşta tüm emekçilerin birliğini sağlamak örgütümüzün ana ödevi olmuştur. Dünya Sendikalar Federasyonu'nun kuruluşunda kabul edilen ana ilkeler bugün halâ geçerliliğini korumaktadır. Örneğin, anti-faşist cephe, barış ve gerginliği azaltmak için savaş emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme, sömürge sistemlerinin ortadan kaldırılması için savaş, ulusal ve uluslararası alanda sendikal birliği sağlama ve dayanışmayı güçlendirme ilkeleri bugün örgütümüzün uğrunda savaştığı ilkelerdir. 65 ülkeden 70 örgütü çatısı altına toplayan DSF'nun 150 milyon üyesi vardır.»

DSF'nun anti-faşist, anti-emperyalist eylemleri ve girişimleri üzerinde duran örgüt genel sekreteri Pier Jansu, DSF'nun çağrısı üzerine 2 Ekim'de düzenlenen, İspanya'daki faşist terörü protesto gösterilerine milyonlarca emekçinin katılmış olduğunu belirtti. DSF bundan böyle de tüm anti-faşist, anti-emperyalist eylemleri vargücüyle destekliyecektir» dedi.

● Fransa'da gittikçe artan işsizliği protesto amacıyle 150 bin gencin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Hoparlörlerle «*Eylem birliği, ortak program*» haykırışlarıyla Paris sokaklarını dolduran gençler, tüm ilerici güçleri gittikçe derinleşen ekonomik, politik ve sosyal bunalımın bir sonucu olan işsizliğe, tekellerin sömürüsüne karşı ortak savaşa çağırdılar. Yapılan açıklamaya göre, Fransa'da 1 milyon 200 binin üstünde olan işsizlerin 600 bini, 25 yaşını doldurmamış gençlerdir.

Maocu-komando işbirliği

Memlekette geniş halk yığınlarıyle işbirlikçi burjuvazi ve onların emperyalist ağaları arasındaki uzlaşmaz çelişkiler gittikçe sertleşiyor. İşçi sınıfının, ilerici güçlerin, halkımızın ileri, demokratik bir hükümet savaşı yeni boyutlara ulaşıyor. Bu savaş gitgide daha bilinçli, daha disiplinli geçiyor. İşçi sınıfı birliğini, saflarını güçlendiriyor. Öte yandan gerici-faşist çevrelerle bütünleşen ve onların vurucu gücü olan provokatörlere, Maoculara, komandolara gereken dersi veriyor.

Demirel ve ortakları halk düşmanı düzeni ayakta tutabilmek için polis terörünü, faşist biçimi yöntemleri bol bol kullanıyor. Hükümet, ilerici güçlere, örgütlere ve halkımıza karşı yalnız polisi değil, her boydan her soydan provokatörleri, Maocuları, ajanları eli altında topluyor. Bunları vurucu güçler olarak örgütlüyor. Bunları devlet dairelerine, özellikle polis kadrolarına yerleştiriyor. Amerikan sömürgecilerini jandarmasıyle, polisiyle, faşist komandolarıyle koruyan ortak hükümet komünistmiş, sosyalistmiş, ılımlı solcuymuş, Atatürkçüymüş, CHP'liymiş diye ayrım yapmıyor. Bugünkü talan ve baskı düzenine karşı çıkan tüm güçlere saldırıyor, sert bir terör yürütüyor. Muğla'da 19 yaşında İbrahim Kocakarın, Kırıkkale'de Yusuf Vehbi Yılmaz, Malatya'da Nümit Barut vuruldu. Öldürülen bu gençler, gerici-faşist karması hükümetin halkımıza karşı giriştiği genel saldırının yeni yeni kurbanlarıdır.

Gerici güçlerin bu kanlı saldırısında Maocularla komandolar elele veriyor. İşçi sınıfının örgütlü, disiplinli, bilinçli savaşımı bu provokatörlerin kışkırtmalarıyle önlenmek isteniyor. Durum böyleyken, yüzbinlerin direnişlerine dil uzatanlar, baş düşmanı görmek istemeyenler de bu provokatörlere destek olmakta gecikmiyorlar.

Bugün tüm ilerici, yurtsever güçlerin ana sorunu gerici-faşist karması hükümeti alaşağı etmektir. Bunun için de, bu hükümete yumruk olan Maoculara, faşist komandolara, dolaylı ve dolaysız biçimde onların değirmenine su akıtan bozguncula karşı savaş kaçınılmaz bir zorunluktur. Provokatörlere karşı uyanık olmak, savaşta bunlara karşı birlik olmak her yurtseverin ana ödevidir.

Yaşasın yüce Oktobr!

7 Kasım, yeryüzünde bütün emekçilerin Büyük Oktobr bayramını kutladıkları gündür. Dünyanın hiç bir ülkesi yok ki, milyonlarca işçi, köylü ve aydın Oktobr'u öz bayramı saymasın. Nedeni de, insanlık tarihinde sömürüye son vermeyi, harbi ortadan kaldırıp ulusları sürekli barışa kavuşturmayı amaçlıyan biricik devrim olmasıdır.

Bizdeki gericiler, halk düşmanları, Oktobr ilkelerinin yüceliğini, onun meyvası olan Sovyet devletinin gözkamaştırıcı başarılarını yığınlardan gizlemek için her çareye başvuruyorlar. «Sovyetler Birliği çok gelişti ama, ABD ondan aşağı kalmıyor» diyorlar. Sanki Amerika Birleşik Devletleri'nin 200 yıl önce kurulduğunu, Sovyetler Birliği'nin ise, yarım yüzyılı doldurduğunu bilmiyorlarmış gibi! Sanki Amerika'nın zencileri köleleştirmek, başka ulusları soymak, yabancı ülkelerin zenginliklerini yağma etmek, emekçi yığınları yoğun ve amansızca sömürmek, emperyalist saldırı harpleri yürütmek yoluyla geliştiğini unutuyorlarmış gibi!

Bilmiyormuş, unutuyormuş gibi davranarak, Sovyet devletinin Rusya topraklarındaki köleleştirilmiş halkları özgürlüğe kavuşturduğunu, dünyanın her yerinde emperyalizme karşı girişilen ulusal kurtuluş savaşlarına yardım ettiğini gizlemeye çalışıyorlar.

Hem Türkiye'deki gericiler, halk düşmanları Oktobr'un yapıtı olan ülkeyi ne diye Amerika ile kıyaslıyorlar? Sovyetler Birliğiyle ne Amerika, ne de Türkiye kıyaslanabilir. Çünkü, sömürenlerin egemen olduğu bir düzenle, sömürüyü kökünden kazımış olan bir düzen kıyaslanamaz. Üstelik, İkinci Dünya Savaşı'nda faşistlerin saldırısına uğrıyan Sovyetler birliği 20 milyon kurban verdi, yüzlerce kenti, binlerce köyü yerle bir edildi. Türkiye Cumhuriyeti ise, ne iç harp felâketine, ne dıştan saldırıya uğradı. Ama, halkımızın kapıdışarı ettiği emperyalizmi, işbirlikçi burjuvazi, NATO'suyle, üsleriyle baş köşeye buyur etti.

Sovyetler Birliği'yle karşılaştırma bir yana, örneğin komşumuz Bulgaristan'a, diğer sosyalist ülkelere kıyasla da Türkiye'nin görüntüsü kapkaranlık. Bizde endüstri kör-topal; kentler yoksul, köyler yoksul, yolsuz, susuz; yığınlar işsiz-güçsüz, umutsuz. İşte kapitalist yoldan yürümenin, emperyalizme uyduluğun sonucu! Ötede ise, endüstrileşmiş, köy-kent ayırımı hemen de ortadan kalkmış, işsizlik nedir bilmiyen, yarınına güvenle bakan emekçiler. Bu da Oktobr'un yolundan yürümenin sonucu. Yaşasın yüce Oktobr!

SBKP MK'nin Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 58. yıldönümünde yayınladığı belgilerden

● Yaşasın Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 58. yıldönümü!

● Yaşasın dünya tarihinde yeni bir çağ açan, dünyanın devrimci yoldan yenilenmesi, kapitalizmden sosyalizme geçme çağını açan Büyük Oktobr!

● Yaşasın tüm dünya emekçilerinin emperyalizme karşı, sosyalizm ve komünizmin zaferi uğrunda savaş bayrağı olan ölümsüz enternasyonal, devrimci öğreti Marksizm-Leninizm!

● İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin Marksist-Leninist savaşkan öncüsü, emperyalizme karşı, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğrunda kahramanca savaşan komünist ve işçi partilerine kardeş selâmları!

● Tüm dünya komünistlerinin Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizminin sarsılmaz temeli üzerinde kurulan birlik ve dayanışması daha da güçlensin!

● Uluslararası işçi sınıfının tarihsel kazanımı, anti-emperyalist savaşta çözümleyici güç, barış, demokrasi ve sosyal ilerlemenin garantisi olan dünya sosyalist sistemi gelişsin ve güçlensin!

● Emekçilerin hakları, barış, demokrasi ve sosyalizm uğrunda canla başla savaşan kapitalist ülkelerin işçi sınıfına kardeş selâmları!

● Uluslararası demokratik kadınlar hareketine katılan barış, demokrasi ve sosyal ilerleyiş savaşçılarına ateşli selâmlar!

● Dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi hareketi ve halkların ulusal ve sosyal kurtuluşları uğrunda savaşanların oluşturduğu devrimci güçlerin birliği varsın güçlensin!

● Halkların özgürlüğü ve sosyalizm uğrunda savaştıkları için cezaevlerinde, faşist zindanlarında çürütülen kahraman savaşçılara kardeş selâmları!

● Avrupa ülkeleri halkları, Avrupa konferansında kabul edilen ilke ve kararların hayatta tam olarak gerçekleşmesi için canla başla savaşın!

● Dünya halkları, bütün yabancı askerlerin Kıbrıs topraklarından çekilmesi, Ada'nın egemenliği ve toprak bütünlüğünün korunması için savaşınız!

● Gericiliğe karşı, ülkelerinin bağımsızlık ve demokrasi yolundan serbestçe gelişebilmesi için kahramanca savaşan Portekiz işçi sınıfına, tüm emekçi ve demokratlarına en sıcak selâmlar!

Sosyalist ülkelerde

■ Demokratik Almanya Cumhuriyeti 7 Ekimde kuruluşunun 26. yılını kutladı. Bu cumhuriyet ulusal gelir bakımından Avrupa'da 7. yeri tutmaktadır. 1970 yılında 108 milyar Mark olan ulusal geliri, 1975'de 140 milyar Markı aşmıştır. Bu gelişme herşeyden önce endüstri üretimindeki plânlı çalışmaya bağlıdır. Örneğin, endüstri üretimini salt ölçülere göre alırsak Demokratik Almanya dünyada 10. yeri tutar. Ülkede kişi başına düşen endüstri üretimi dünya endüstri üretimi ortalamasının dört katıdır.

DAC, hastanelerinde insan başına düşen yatak sayısı bakımından da dünyada 7. yerdedir. Sosyalist Almanya'da 540 kişiye bir doktor düşmektedir. Kişi başına düşen televizyon alıcısı bakımından dünyada 5. gelen Demokratik Almanya Cumhuriyeti, kişi başına tüketilen bitkisel ve hayvansal yağlar bakımından Hollanda'dan sonra 2., sebze tüketimi bakımından dünyada 9., ayakkabı tüketimi bakımındansa Çekoslovakya'yla birlikte 7. gelmektedir.

Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde yıl başından Ağustos ayı sonuna kadar, yani 8 ayda 554 bin 800 konut kurulmuş veya modernleştirilmiştir. Böylece, 1 milyon 700 bin aileye daha iyi veya yeni konut sağlanmıştır.

■ Bulgaristan Halk Cumhuriyeti köy ekonomisinde, savaş öncesi yıllarına bakarak 2,3 kat fazla ürün üretilmektedir. Kişi başına düşen buğday, tütün, gündöndü (ayçiçeği), ve yapağı bakımından Balkanlarda birinci yeri tutmakta, İtalya, Fransa, Federal Almanya'yı geride bırakmaktadır.

Bulgaristan'da bu yıl tarımda 132 bin traktör, 20 bin 961 kombayn, binlerce sulama aygıtı, motorlu taşıt aracı çalışmaktadır.

Endüstri ürünleri üretimi ise, 1939 yılına bakarak 51 kat bir artış göstermiştir.

31 yılda enerji üretimi 40 kattan fazla artmış, 1974'te 22 milyar 800 milyon kilovatsaati bulmuştur. Kişi başına düşen elektrik enerjisi bakımından Bulgaristan Balkan ülkeleri arasında birinci yerde gelmektedir.

■ Alman Sosyalist Birlik Partisi Birinci Sekreteri Erih Honeker'in başkanlığındaki Demokratik Almanya Cumhuriyeti parti ve hükümet delegasyonu 7 Ekimde Sovyetler Birliği'ne gitti. İki ülke arasında yeni bir dostluk anlaşması imzalandı. Anlaşma hem iki ülkenin, hem sosyalist ülkeler topluluğunun

(Devamı 6. sayfada)

Oluşum

Gitgide yoğunlaşan işçi sınıfının ekonomik, sosyal ve politik eylemlerinde kadınların daha aktif duruma geçtiğine tanık oluyoruz. Seçim öncesi toplantılarda, mitinglerde meydanları daha bir kalabalık kadınlar doldurdu. Doğu Anadolu'nun unutulmuş yörelerinde bile kadınlar halk düşmanı partilerin adaylarını damlar üzerinden «yuhaladı». Halktan yana adayların konuşmalarında duygularını «lolola»larla açığa vurdu.

Muğla'da, Elazığ-Karakoçan'da Demireli: *«hırsızları, soyguncuları başımızda istemiyoruz!»* haykırışlarıyle karşıladılar. Komando, polis dinlemediler. «Sülâlene milyonlar kazandırdın, memlekete ne verdin?» dediler, onu konuşturmadılar.

Philipste, ORKO'da kadın işçiler, çocuk yuvası açtırmak, sosyal ve ekonomik haklar elde etmek için direnişe geçtiler. 10–12 saat çalışmaya, işten atılmalara karşı çıktılar. Bereç'te işçi bacımız Nuriye Yetim: *«Arkadaşlarımız işe geri alınsın!» «Gebe kadınları tezgâh başında çocuklarını düşürmeye zorlıyan çalışma koşulları değişsin!»* diye haykırırken polis kurşunuyle yaralandı. İzmir'de TARIŞ üzüm fabrikasındaki direnişte kapıları tutan kadınlar: «Faşist patronları istemiyoruz!» diye bağırdılar. Kendilerini işletme önünden kaldırmak istiyen polislerle çatıştılar.

DİSK'in İstanbul ve İzmir'de düzenlediği anti-emperyalist, anti-faşist mitinglere sendikalı kadınlar, ilerici kadınlar örgütlü olarak katıldılar. Politik, demokratik istekler ileri sürdüler. Yurt dışında Federal Almanya'da, Ruhr bölgesinde Türkiyeli Kadınlar Örgütü öteki Türk işçi ve öğrenci kuruluşlarıyle birlikte BMT Genel Sekreteri Valthaym'a telgraf çekti: İspanya'daki ve dünyanın neresinde olursa olsun tüm faşist yöntemlerin yasaklanmasını istedi.

Bütün bunlar, bugün Türkiye'de kadınların, özellikle işçi kısmının politik yaşamda hızlı tırmanışını gösteren veriler. Bu oluşum durup dururken başlamadı. Lenin'in *«kadının mutfaktan, kölece çalışmadan kurtarılmadığı, toplum işlerinde, politik yaşamda yer almadığı bir ülkede gerçek özgürlükten söz edilemiyeceği»* görüşünü kendine kılavuz edinen TKP, kadın hakları sorunu üzerinde özellikle duragelmiştir. Her zaman, emekçi kadınların sendikalarda, öz partisinde örgütlenmesi, örgütlü savaşımın zorunluğu üzerinde durmuştur. Bu yöndeki çalışmaları son yıllarda daha da yoğunlaşmıştır. Yurt içinde ve yurt dışında ilerici kadın örgütlerinin kurulması, bunların bir çatı altında, Avrupa Türkiye Kadınlar Federasyonu'nda birleşmesi sürecini yarattı. İşte bu toparlanma, örgütlenme sürecini geliştirmek, oluşturmak güncel bir sorundur. Tüm kadınları halktan yana, ilerici kuruluşlarda, sendikalarda ve TKP'nin savaş sıralarında örgütlemek günün konusudur.

Türk komünistleri, halkımızın özgürlüğü, ulusal bağımsızlığı ve sosyalist geleceğini savunuyor, bu kutsal amaç uğrunda savaşıyorlar. Halkımızın ulusal bağımsızlığını, egemenlik haklarını geri almak savaşı, işbirlikçi partilere, hükümetlere, zorbalıklara, bozguncular karşı savaş birbirinden ayrılamaz.

Sıla özlemi

Gazeteler yazıyor: Bu yıl Batı Almanya'daki işçilerimizin bir haylisi yıllık izinlerini bulundukları yerlerde kullandılar. Sılasına çok bağlı olan işçilerimizin buna katlanmalarının nedeni veya nedenleri ne ki?

Nedenleri başında herhalde 19. maddeyi saymak gerek. «Bunalımdan bu yana işten çıkarılan yabancı işçinin başka bir iş bulmasını olanaksız hale getiren bu maddedir. Yıllık izinden biriki gün geç dönmenin bile işten atılmada bahane sayıldığı bir zamanda, bu 19. madde işçilerimizin karşısına zebellâ gibi dikiliyor.

Batı Almanya'da yabancı işçinin, hele Türk işçisinin işsiz kalması ise onulmaz bir dert. «Hele Türk işçisinin . . .» sözlerini lâf olsun diye kullanmadık. Bakın neden: Batı Almanya'da yabancı işçiye de işsizlik yardımı yapmak gerekiyor. Bu «yardım» işçiden kesilen primlerle oluşan fondan yapılıyor ve belirli bir süre devam ediyor. Bu süre sona erince, halâ iş bulamamış işçiye Sosyal Yardımdan belirli bir para verilmeye başlanıyor. Bu yardımdan yerli işçiler gibi, yabancılar da yararlanabiliyor. Yalnız Türk olmamak şartıyle. Batı Alman yetkilileri Türk işçisine bu fondan yardım etmediklerinden başka, istek ileri süren işçilerimizi polise bildiriyorlar.

Bu haksız işlemin suçunu, sadece, işçilerimizi limon gibi sıktıktan sonra sokağa atan Batı Alman kapitalizmine yükletemeyiz. Bu suçta, işçilerimizi ancak döviz sözkonusu olunca düşünen işbirlikçi hükümetlerin payı daha az değildir. Bunlar, 1953'te imzaladıkları Avrupa Sosyal Yardım anlaşmasını Meclisten geçirtselerdi, işsiz vatandaşlarımız Sosyal Yardım Fonundan kapıdışı edilmeyecek, polis de kendilerini «başıboş gezen yabancı» diye sınır dışı edemiyecekti.

İşte birçok işçimiz, bütün bu tehlikeleri gözününe alarak, sıla özlemini yenmeye, ekmeğini çıkardığı yerden uzaklaşmamaya gayret etti. Ne var ki, önümüzdeki aylarda bu tehlikelere bir başkasının ekleneceği anlaşılıyor. Batı Alman kapitalizmi yeni bir tuzak kuruyor işçilerimize. Hazırlanan tasarı kanunlaşınca iş bulamayan yabancılara Türk işçilerine işsizlik yardımının yüzde 75'i toptan ödenecek. Böylelikle hem işçilerimizin yığınsal halde sınırdışı edilmesi, hem de 25'lerin meydana getirdiği milyarların Batı Almanya'da kalması sağlanacak.

Bu ve buna benzer tuzaklar birbirini izlerken Batı Almanya'daki TKP örgütleri, işçilerimizi uyarmada, onları Batı Alman kapitalistlerine ve yurttaki işbirlikçilere karşı savunmada bütün sosyalistlerle, bütün diğer yurtseverlerle daha geniş ölçüde eylem birliği yapmaya hazırdır.

Sosyalist ülkelerde

(5. sayfadan devam)

yararınadır. Bu anlaşmanın ana amacı: sosyalist ülkelerce yürütülen ardıcıl barış politikasının başarıyle uygulanmasını sağlamak, toprak bütünlüğüne ve egemenliğine saygı göstermek, her türlü saldırıya karşı ortaklaşa savaşmak, Varşova Antlaşması ilkelerine bağlı kalmak, sosyalist ülkeler arasında birliği güçlendirmek, proletarya enternasyonalizmi ilkelerinden ayrılmamak, politik ve ideolojik alanda işbirliğini güçlendirmek, sosyalist ekonomik entegrasyonu geliştirmek, Avrupa'da ve dünyada sürekli bir barışın ve güvenliğin sağlanmasını garantilemek için ayrı toplumsal sistemlere bağlı ülkelerce kabul edilen ortak ilkelerin gerçekleşmesi için çalışmak.

Anlaşmayı imzalayan ülkeler, sosyalist enternasyonalizm ilkelerine içtenlikle bağlı kalarak, aralarındaki kardeşlik, çok yönlü işbirliği ve dostluk ilişkilerini kuvvetlendirmek için çalışacaklar. Taraflar, ekonomik, politik, kültürel, teknik alanları kapsayan işbirliğini geliştirmeği yükümlendi. İki ülke, bundan böyle de sosyalist ülkeler arasındaki kardeşlik ilişkilerinin geliştirilmesi yönünde elden geleni yopacaklar, barış içinde yanyana yaşama politikasının başarıyle uygulanması için çalışacaklar.

Sosyalist Almanya

Alman topraklarında kurulan ilk işçi-köylü devleti Demokratik Almanya Cumhuriyeti 26 yaşına girdi. Bu sosyalist-enternasyonalist devlet, Almanya'nın göreli geri kalmış bölgesinde, Hitlercilerin getirdiği büyük yıkıntılar üzerinde yükseldi. Alman Sosyalist Birlik Partisi'nin yönetiminde, çeyrek yüzyıl içinde yaşamın, dirimin her alanında çok büyük ve sayısız başarılar elde etti. Gelişmiş bir toplum düzeni kurmak, ulusal ağır endüstriyi güçlendirmek, faşizmin bıraktığı büyük yıkıntıları ortadan kaldırmak, halkın yaşam düzeyini durmadan yükseltmek, tarımda sosyalist ilişkileri geliştirmek gibi, ana sorunları başarıyla çözdü.

Bu cumhuriyet, emperyalizmin, özellikle Amerikan ve Batı Almanya emperyalizminin, saldırgan NATO'nun kışkırtmalarına, onların Batı Berlin bunalımını körükleme plânlarına karşı koydu. Alman topraklarında üçüncü bir harbin patlamasını engellemek, intikamcıların kolunu bükmek gibi ulusal ve uluslararası sorunların çözümüne önemli katkılarda bulundu. Enternasyonalizm bayrağını daima yükseklerde dalgalandıran sosyalist Almanya, ulusal bağımsızlıkları için savaşan ülkelere, anti-emperyalist, anti-faşist hareketlere kardeşçe yardımlarını hiç bir zaman esirgemedi. Avrupa'nın ortasında sosyalizmin, barışın ve güvenliğin sarsılmaz bir kalesi olarak gelişti.

Demokratik Almanya Cumhuriyeti, Sovyetler Birliğinin, sosyalist ülkelerin karşılıksız yardımlarına, çok yönlü işbirliği ve güç birliğine dayanıp emperyalistlerin ekonomik ve politik ablukasını yardı. Ve 26 yıl gibi kısa bir zaman içinde dünyanın en gelişmiş 10 endüstri ülkesinden biri oldu. Ulusal gelirin artışı ve gelişmesi bakımından Demokratik Almanya Cumhuriyeti Avrupa'da yedinci geliyor.

Leninci barış politikası yolundan şaşmaksızın ilerliyen sosyalist Almanya'nın uluslararası ünü, otoritesi de yükseldi. Birleşmiş Milletlere üye oldu. Bütün dünya ülkeleriyle diplomatik ilişkiler kurdu. Avrupa'da ve dünyada barışı, güvenliği, işbirliğini sağlama baglamayı temel görev edinen Helsinki Konferansının toplanmasına büyük katkıda bulundu. Bugün, bu konferansta alınan kararların uygulanması için çaba harcıyor.

Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin, gelişmiş sosyalist toplumu kurma yolunda elde ettiği bu üstün başarılara Türkiye komünistleri, işçi sınıfı, emekçiler candan seviniyor.

Faşizme karşı uluslararası dayanışma

İspanya'da faşist rejim, temelleri sarsıldıkça daha da barbarlaşıyor. Diktatör Franko ve hükümeti, bütün halk düşmanı hükümetler gibi, olağanüstü askersel mahkemelerle, orduyu halkın üzerine sürmekle, NATO'ya, Amerika'ya daha sıkı bağlanmakla, faşist terör ve baskıya hız vermekle tutunmağa çalışıyor.

İdamlar, kurşunlamalar, ağır hapis, işkence ve yığınsal tutuklamalar, yine de İspanya halkının kurtuluş savaşını durduramıyor. Işçi grevleri, gençliğin direnişleri, ordu içindeki kaynaşmalar sürüp gidiyor. Uluslararası alanda İspanya yurtseverlerini desteklemek amacıyla başlatılan dayanışma kampanyası boyuna genişliyor.

Franko'nun beş yurtseveri kurşuna dizmesi, faşizme karşı uluslararası dayanışmanın genişlemesinde bir düğüm noktası oldu. Bu canavarlığa karşı ilk tepki uluslararası işçi sınıfından geldi. İlerici sendikaların kararı üzerine, Italyan, Fransız ve daha birçok liman işçileri İspanya gemilerinin yükleme ve boşaltma işlerini boykot ettiler. Daha sonra bunlara çeşitli ülkelerin ulaşım, maden, tarım işçileri de katıldı. Komünist partileri bu protesto eylemlerine örgütlü bir biçim verdiler.

İşçi sınıfının, emekçi yığınların baskılariyle kapitalist devletlerin birçoğu Franko faşizmini diplomatik alanda protesto etmek zorunda kaldı. 20 kadar devlet Madrid elçilerini geçici bir süre için geri çekti. Ama faşist Franko rejimiyle diplomatik ilişkilerini kesen ilk ülke, bir sosyalist devlet olan Demokratik Almanya Cumhuriyeti oldu.

Amerikan emperyalizmiyle Maocu Çin yönetimi, İspanya'daki faşist rejimi desteklemek anlamına gelen bir tutum takındılar. Helsinki Konferansı kararlarını imzalayan Cumhurbaşkanı Ford, Dışişleri Bakanı Kissinger, Amerikan Hükümeti Franko ile daha sıkı bir işbirliğine girişti. Faşist rejime milyonlarca dolar vererek, İspanya'dan 4 yeni savaş üssü aldılar. Pekin, Maocular faşist Franko rejimine karşı hiçbir girişimde bulunmadı. Emperyalizmin dümen suyunda yüzdüklerini bir kez daha kanıtladılar.

Bizdeki gerici-faşist karması hükümet, İspanya yurtseverleriyle dayanışmasını dile getirmek isteyen ilerici güçlerin protesto eylemlerini sudan bahanelerle engellemeye yeltendi. Demirel hükümeti faşist Franko'yu böyle destekledi.

Pekin'in çıkmazı

Uluslararası gericilik ve emperyalizmle işbirliği, anti-sovyetizm, silâhlanmayı körüklemek, gerginliği artırmak Çin hükümetinin dış politikasına omurga oldu. Örnekler: saldırgan NATO'yu destekliyor. Şili'de faşist Pinoçet rejimine askersel ve parasal yardım yapıyor. Güney Afrika Cumhuriyetinin ırkçı hükümetiyle sıkı işbirliği kuruyor. Batı Alman öççülerini göklere çıkarıyor. Silâhsızlanmaya karşı çıkıyor ...

Maocu klik bu tutumu gizlemek veya haklı göstermek amacıyle uydurdukları «iki emperyalizm» saçmasını boyuna geveliyor. «İki dev» arasında dünya egemenliği için savaş başlıyacağı, bu yüzden geri kalan bütün ülkeler Çin'in kanatları altına girmeye hazırlanmaları gibi ipe sapa gelmez şeyler söylüyorlar. Amaç ortada. Birincisi, Amerikan emperyalizmiyle yaptıkları işbirliğini örtbas etmek için ikinci bir emperyalizm masalı uyduruyorlar. İkincisi, kapitalizmle sosyalizmi, yani birbiriyle bağdaşmaz iki toplumsal sistemi bir paralele getirecek kadar bilimle ilgisi olmayan bir görüşü savunuyorlar. Mao'nun başka bir amacı da anti-komünizmi, silâhlanmayı, harp psikozunu körüklemektir. Çin halkının gözlerini iç çıkmazdan, ekonomik çöküntüden başka yönlere çekmektir.

Pekin'in, Maocuların Türkiye'deki gerici çevrelerle de sıkı ilişkileri vardır. Çin Büyükelçisi bir ara «Tercüman» gazetesine gitti, görüşlerini «açıkladı». Tercümancılar «tamam», Sovyetlere çatmakta yarışacağız, dediler. NATO'ya ve Ortak Pazara taraftar olduğu, Kıbrıs konusunda «net» davrandığı için Çin'e teşekkür ettiler. Çin Büyükelçisi, ağzı kulaklarında, oradan ayrıldı.

Işçi hareketini, anti-emperyalist savaşı parçalamakta uzmanlaşmış Marksizm düşmanı Maocu gruplar, yandaşları Troçkistler, her soydan likidatörler «İhtiyar Mao»nun kesenin ağzını daha da açacağından ümitlendiler, işi iyice azıttılar. Hükümette Demirel-Erbakan, Türkeş-Feyzioğlu gibileri bulununca, arkalarında «koskoca» Mao olunca, patronları Vaşingtonda «Okey» deyince, onlar ümitlenmez de kim ümitlenir?

İşçiler, «Referandum yasası kampanyası» gündemini; lokavtın yasaklanması, genel grev hakkının verilmesi, 141, 142 ve 146. gibi faşist maddelerin Türk Ceza Kanunu'ndan sökülüp atılması, Türkiye Komünist Partisine konan yasağın kaldırılması eylemleriyle zenginleştirmelidirler!

PARTİ YAŞAMI

Düzen-Disiplin

Türkiye işçi sınıfının savaşımı giderek daha bilinçli, daha örgütlü ve disiplinli oluyor. Savaşım böylesi bir aşamaya yükseliyor, ardıcıl ve yığınsal bir nitelik alıyor. Son ayların olayları, İzmir genel uyarı grevi, arka arkaya gelen gösteri mitingleri, özellikle İstanbul'da DISK'in: «Demokratik hak ve özgürlükler için savaşım» gösterisi bu aşamayı daha belirli gözler önüne seriyor.

İşçi sınıfı Türkiye'nin, halkımızın, ulusun en canlı sorunları üzerine eğiliyor. Ulusal bağımsızlık, demokratik özgürlük ve barış savını başa alıyor, savaşa köşe taşı yapıyor. İş, ekmek derken: *«Faşizme geçit yok!» «NATO'ya hayır!»* haykırışlarıyla alanlara dökülüyor.

Böylesi bir içerilik, böylesi disiplinli, düzenli, bilinçli bir nitelik taşıyan işçi gösterileri işbirlikçilerin, zorba karma hükümetin ve bunların özellikle Amerikalı patronlarının içine korku salıyor. Bu korkuyla faşist karması Demirel Hükümeti, bir yandan grevcilere, sendika militanlarına karşı baskısını arttırıyor. Öte yandan değişik provokasyon biçimlerine, yöntemlerine, işçi-sendika hareketi içinde: «ayır-buyur» taktiğine başvuruyor. Eli altındaki: Doğan Yurdakul, Ömer Güven, Enver Nalbantoğlu, Gün Zileli ve Gülay Büyüközden gibi Maocuları, Kıvılcımcıları, vurucu faşist komandoları kullanıyor. Ortalığı karıştırıyor.

Örneğin, Taksim mitingine bir iki gün kala polis, MİT ajanları yürüyüş kollarının geçeceği yollar üzerindeki dükkâncılara, otomobil sahiplerine: «işçiler her tarafı yağma edecekler, yakıp, yıkıp gidecekler, kollayın kendinizi» deyip panik yaratmak, milleti işçilere karşı hazırlamak istediler. İstanbul'un her semtinden gelen işçi dizi kollarındaki disiplin, onurlu yürüyüş polisin karanlık oyunlarını bozdu. Halk, dükkâncısı, şoförü, hepsi yürüyüş kollarını alkışladı. Polisle, faşist komandolarla birlik olan Maocuların miting alanında çıkarmak istedikleri provokasyonu bir «hooh» edip alandan sildiler.

Gelgelelim, besleme basın ve kimi bozguncular, Kıvılcımlıcılar Taksim mitingine sataşıp duruyorlar. «Disiplin, düzen» gibi sözler ediyorlar. Onlara göre bu heybetli gösteri «hiç birşeye benzememişmiş» ... Görülüyor, zahir işçi-sendika hareketindeki böylesi bir gelişme, bu savaş disiplini burjuvazinin içine kötü korku salıyor. «İlke» dergisinde yuvalanmış kimi bozguncuları pek sinirlendiriyor. Adamların karın ağrıları başka. İşçi sınıfının savaş disiplini çelik leblebidir, yutulmaz!

Komünist dayanışma

Eylül ayında Fransız Komünist Partisi Merkez Komitesi organı «L'Humanité», Belçika Komünist Partisi Merkez Komitesi organı «Le Drapeau Rouge» ve Alman Komünist Partisi MK organı «Unsere Zeit» gazetelerinin şenlikleri yapıldı. *«Dünya işçilerinin anti-emperyalist dayanışmasını gerçekleştirelim!»* belgisi altında geçen bu şenliklere «Atılım» da katıldı. Türkiye Komünist Partisi'nin sergisi zengindi. TKP MK organı «Atılım» gazetesi, «Yeni Çağ» dergisi, «Günümüzde TKP», «Savaş yolu» ve TKP'nin diğer yazılı yayınları, komünist şair Nazım Hikmet'in yapıtları, TKP'nin afişleri büyük bir ilgi gördü.

Alman Komünist Partisi yayın organı «Unsere Zeit» gazetesi şenliğinin yapıldığı yerde «Atılım yolu» diye, ayrı bir bölüm vardı. Bu bölümde yol boyunca TKP'nin pankartları, belgileri, afişleri sergilendi. Ayrıca «Atılım»ın bir dayanışma pavyonu vardı. Burada parti yayınları, rozetleri, gazete, dergi ve pankartları sergilenip satıldı.

Kardeş komünist partilerinin yayın organları şenliklerine katılan «Atılım» sergilerini binlerce kişi gezdi. «Atılım» pavyonuna gelen Alman Komünist Partisi Başkanı Herbert Mies yoldaş yaptığı bir konuşmada, Türk-Alman komünistlerinin kardeşliğini, emperyalizme karşı savaşta dayanışmalarını belirtti. «Atılım» sergilerini gezen Türkiye'li işçi ve aydınlar standa kırmızı karanfiller koydular. TKP sergisi önünde toplantılar yapıldı, TKP'nin 55 yıllık savaşı, onun amaçları anlatıldı. TKP'nin gerici güçlerce zorbalıkla gizli çalışmaya zorlandığı, buna karşın TKP'nin işçi sınıfının Markşçı-Leninci örgütü, savaşkan kolu olarak gelişip güçlendiği belirtildi. TKP MK organı «Atılım» gazetesinin yurdun her köşesinde aranıp okunduğu, TKP radyolarının yurdumuzda ve yurt dışındaki işçilerimiz, yurtsever aydın ve gençlerimiz arasında en çok dinlenen radyolar olduğu dile getirildi.

TKP MK organı «Atılım»ın da katıldığı bu yılki kardeş Fransız, Alman ve Belçika Komünist Partilerinin basın şenlikleri anti-emperyalist savaşta komünist dayanışmayı güçlendiren forumlara dönüştü. Bu şenliklerde «Atılım» Türkiye işçi sınıfının, halkımızın ileri, demokratik bir erk, bir hükümet için işbirlikçi gerici-faşist karması hükümete karşı savaşta en keskin ideolojik silâhı olduğunu bir kez daha duyurdu.

Demokrasi savaşımı

Türkiye işçi sınıfının bugün savaş ve eylem çizgisi, demokrasi, ulusal bağımsızlık, barış ve sosyalizm uğrunda direnen tüm toplumsal güçlerin birliği için savaştır. Günümüzde bu gerçek, gitgide genişleyen çevrelerce benimsenmektedir. İlerici örgütlerin düzenledikleri demokratik hak ve özgürlük mitingleri, yayınladıkları demokrasi bildirgeleri demokratik savaşımın güncel sorun olarak geniş çapta kavrandığını göstermektedir. Bu savaşın başarıyle yürütülmesi, demokratik savaşımın doğru anlaşılmasına çok bağlıdır. Bu nedenle, demokratik savaş kavram birliğinin sağlanması özel bir önem kazanmıştır.

Demokrasi için savaşmak, toplumsal ve siyasal yaşamda emekçi halkın önemli bir etken duruma gelmesi ve tüm ilerici güçlerin eylemleri için elverişli koşulların yaratılması yolunda savaş yürütmek demektir. Ayrıca da, bugün demokrasi için savaşımın sosyalizm için savaşımla, eskiden olduğundan daha sıkı bir biçimde bağlı bulunduğunu göz önünde bulundurmak demektir. Çünkü, günümüz koşullarında işçi sınıfı, eskisine oranla, çok daha etkili bir güç olmuştur.

Bugün işçi sınıfı, yalnız kendi gücüyle bile, geniş yığınları yakından ilgilendiren reformların yapılması için egemen güçleri zorlıyabilir durumdadır. Gericiliğe, faşist tırmanmalara karşı demokratik dönüşümler için savaş sosyal kurtuluşun ön koşullarını yaratır. Böylece demokratik savaş, devrimci hareketi, sosyalist devrime yaklaştırır. İşte bu nedenle, demokrasi için savaşım, sosyalizm için savaşımın ayrılmaz bir parçasıdır. Ama, parça nasıl bütün demek değilse, demokrasi savaşı da sosyalizm savaşına özdeş değildir. Devrim sürecinin, göreli bağımsızlığı olan iki ayrı aşamasını oluşturan bu iki tür savaş asla özdeş sayılmamalıdır.

Gerici egemen güçleri yalıtlayacak, vuracak, temel demokratik reformları yapacak ileri demokratik bir hükümet için savaşım, devrimci savaş sürecinde bir sonraki ve daha üst aşamaya geçişi kolaylaştıracaktır. Tek sözle, TKP'nin yakın amaç olarak belirlediği ileri demokrasi için savaşımın, son çözümlemede, en geniş yığınları savaşa çekmek, onları sosyal kurtuluşa götürmek için bir araç olduğunu anlamak gerek. İlerici güçlerin birliği uğruna verilen savaşımı kavramak güncel gereksinme ve kesin bir şart olmuştur. Demokrasi uğrundaki savaşımın amacına ulaşması bu şartın tüm ilerici ve demokratik güçlerce anlaşılmasına bağlıdır.